

SOUTH DAKOTA 18x

เมื่ออิสรภาพและความฝัน...
แลกมาด้วยความพัง และความจริง...

SOUTH
DAKOTA
18*

SOUTH DAKOTA 18+

ชีดาบ

(ธีรน้อย โสคติปิณฑะ)

ISBN : 978-616-626-791-4

พิมพ์ครั้งแรก : ตุลาคม 2568

จัดพิมพ์โดย

ธีรน้อย โสคติปิณฑะ (ชีดาบ)

200/74 หมู่ 5 ต.ฟ้าฮ่าม อ.เมือง จ.เชียงใหม่ 50000

Email : Chidahp@gmail.com

www.facebook.com/CHIDAHp

พิมพ์ที่

บริษัท กู๊ดเฮด พรินต์ติ้ง แอนด์ แพคเกจจิ้ง กรุป จำกัด
6/1 ซอยเสรีไทย 58 ถนนเสรีไทย นิคมอุตสาหกรรมบางชัน

แขวงมีนบุรี เขตมีนบุรี กรุงเทพมหานคร 10510

<http://www.good-head.com>

เมื่ออิสรภาพและความฝัน...
แลกมาด้วยความพัง และความจริง...

Disclaimer

หลายตัวละครในเรื่องนี้
มีเหตุผลทางวรรณกรรมที่ต้องใช้ชื่อจริง
โดยเฉพาะตัวละครอย่างรอบบี้

เรื่องราวของรอบบี้ในเล่มนี้
คือสิ่งที่ผมแบกไว้ในใจมาตลอดหลายปี
รอบบี้ไม่ใช่คนเลว ไม่ใช่สัญลักษณ์ของความพัง
แต่คือมนุษย์คนหนึ่งที่ผมรัก และรู้สึกผิดที่ไม่ได้อยู่เคียงข้าง

แม้ชื่อของเขาจะยังเหมือนเดิมในเล่มนี้
แต่ความตั้งใจของผม คือการรักษาเขาไว้ในความทรงจำ
ไม่ใช่ในฐานะตัวละคร...
แต่ในฐานะเพื่อนคนหนึ่งที่ทำให้ผมเข้าใจตัวเองมากขึ้น
และเป็นผู้ที่หยุดผมไว้ ไม่ให้ไปไกลมากกว่านี้

หนังสือเรื่องนี้จะเกี่ยวกับ ยาเสพติด เช็กส์ และการตัดสินใจ
ที่ต้องใช้วิจารณญาณสูง และไม่ควรลอกเลียนแบบ

คำนำ

นี่คือเรื่องราวของ “อิสรภาพที่ต้องแลกด้วยความพึง”
ของคนที่เคยเชื่อว่าการออกจากกรอบ
จะพาเขาไปพบกับความฝัน

South Dakota, USA

ฤดูร้อนปีนั้น ผมนั่งรถบัสข้ามรัฐ มุ่งหน้าไปทำงาน
ที่อุทยานกล้างป่า กับคนแปลกหน้าจากทุกมุมโลก

คิดว่านี่คือ “อิสระ” แต่สุดท้าย
มันกลายเป็น “บทเรียน” ที่เปลี่ยนทั้งชีวิต

ทุกอย่างขัดเข้ามาพร้อมกัน สิ่งเดียวที่ผมอยากทำ คือพยายาม
ควบคุมตัวเองไม่ให้จมลึกไปกว่านี้

“Work and Travel” ในอเมริกา อาจจะเป็นฝันของใครหลายคน
แต่สำหรับเจมในวัยนี้ คือจุดที่ทำให้เข้าใจว่า...

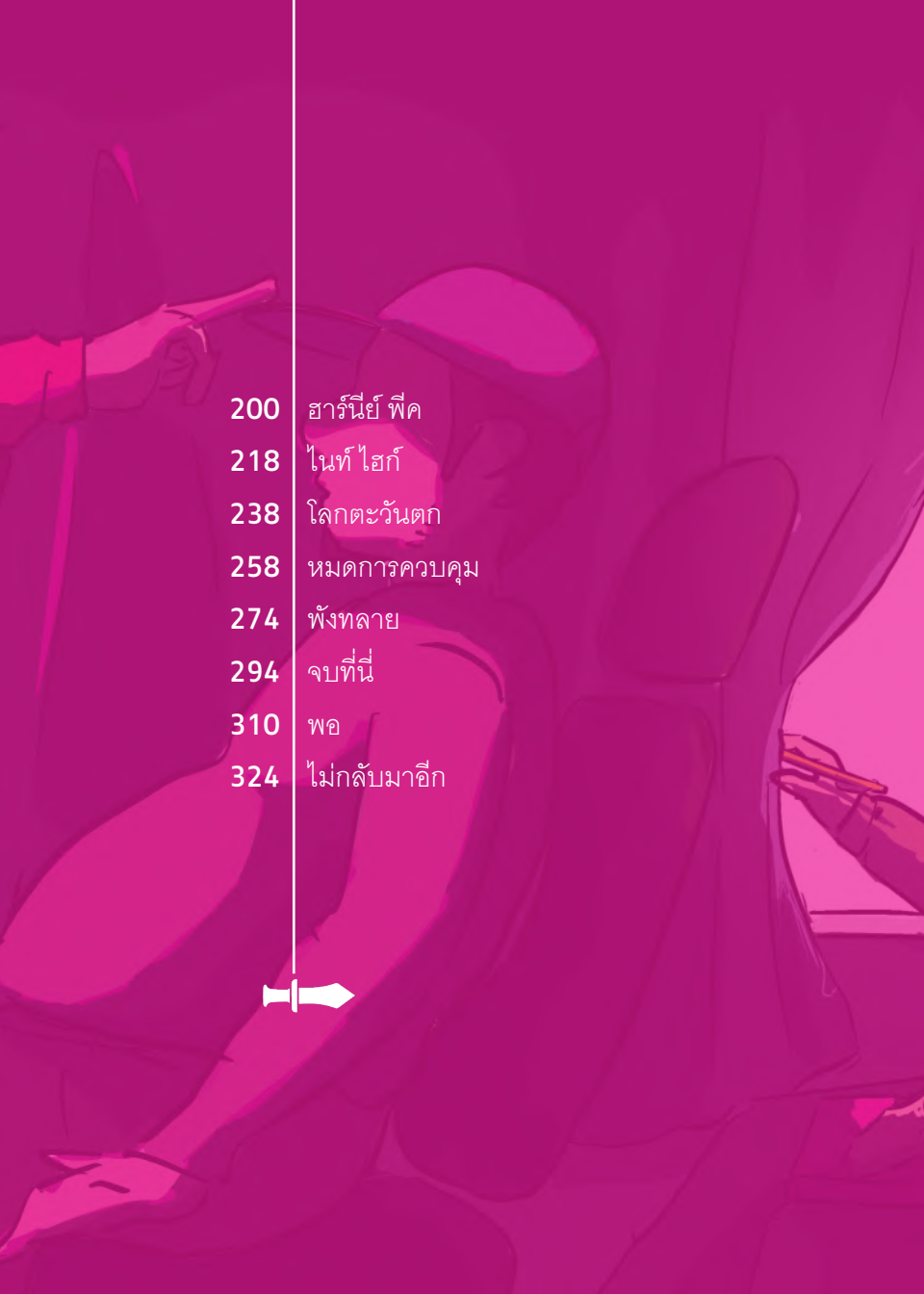
“อิสรภาพและความฝัน มาพร้อมกับราคาของมัน”

สารบัญ

8	ความรู้สึกลึก
50	เกรย์ฮาวด์
66	คัสเตอร์สเตทพาร์ก
94	สิงโตภูเขา
118	ความวุ่นวาย
138	คนดี
160	โลกความจริง
178	ลายสิงโต

200	ฮาร์นีย์ พิค
218	ไนท์ ไฮก์
238	โลกตะวันตก
258	หมดการควบคุม
274	พังทลาย
294	จบที่นี่
310	พอ
324	ไม่กลับมาอีก

หลังจากที่พยายามสงบสติ นิ่งตัวตรง พุดอังกฤษตะกุกตะกัก
อยู่สองชั่วโมงด้วยความประหม่า...

เพราะไรรอบปี้กับแพน แม่ฟักัญชา ควันโขมงเต็มรถ ตั้งแต่
วินาทีที่มันมารับกูที่สนามบิน

รถดอดจัสลีเลียดหมุนคันเก๋าของมันก็พากูออกตามป้ายเมืองที่ชื่อ
'Ellensburg' แทนที่จะเป็นเมือง 'Ephrata' อย่างที่กูเข้าใจ

ขับผ่านเมือง ขึ้นเนินเขา ฝ่าพุ่มป่า อ้อมลงมาที่ฝั่งหนึ่งของเขา
เห็นบ้านหลังหนึ่งตั้งอยู่อย่างโดดเดี่ยวทางซ้าย

ตรงข้ามบ้านเป็นทุ่งโล่งกว้าง เลยออกไปเห็นเนินเขาโล่งเตียน
แล้วก็ดูจะไม่มีเหี้ยอะไรอีก...

ก่อนที่มันจะเลี้ยวขึ้นเนินเข้ารั้วไป
และหยุดที่บ้านหลังนั้น

...

เป็นเวลา 4 โมงเย็นของกลางเดือนเมษา แสงแดดยังจ้า แต่สิ่งที่
คิดขึ้นมา ถ้าไอรอบบี้ไม่พาภูมาฆ่า นี่ก็ไม่ใช่ค่ายลูกเสือแน่นอน

ไอรอบบี้ มึงพาภูมาที่ไหนเนีย?
ที่ภูบอกมึงไว้คือให้มึงมารับแล้วไปส่งภูที่บ้านคริสไม่ใช่หรอวะ?
หรือมึงแค่แฉะเอาของ ไข่ไหม?

ต้องใช่แน่ๆ เพราะสภาพบ้านแบบนี้ภูโคตรใจไม่ดี มึงแค่แฉะเอา
ของ ตอนนี่เพิ่ง 4 โมง เดียวมึงก็จะพาภูไปส่งที่อีเฟรต้า

แล้วไอรอบบี้ ก็ให้ภูเอากะเป๋าลงจากรถ...
ภูยังปลอบใจตัวเอง คิดแฉะดีว่ามันคงจะเปลี่ยนรถ เพราะเห็นอีกคัน
เป็นกระบะสีขาวยาวใหม่กว่าจอดข้างๆ ใจภูขึ้นตอนที่มันเดินไปทางนั้น
มันเดินอ้อมไปฝั่งคนขับ...
แต่เลือกเดินผ่าน แล้วเปิดประตูบ้านเข้าไป

...

กูยั้ง... มือหนึ่งหิ้วกระเป๋าค้างข้างกระบะ ในขณะที่หามาเตี้ยตัว
นั่งวิ่งออกมาเสียขา
ไอ้รอบบี้ตะโกนออกมา

"Dude! What are you doing?"

Come in!"

เหี้ย มึงทำอะไรเนีย

เข้ามาดิ!

...

เดินเข้ามาเป็นบ้านหลังใหญ่ ที่ดูไม่น่าจะอยู่คนเดียว...

พื้นบ้านเป็นพรม ด้านซ้ายเป็นครัว โดยรวมคือวังเวง กุใส่รองเท้า
เข้ามาเพราะจำได้ว่าที่อเมริกาไม่ต้องถอด

เดินเข้ามา รู้สึกว่าข้างในมีกลิ่นแปลกๆ กลิ่นอาหารก็ไม่ใช่ว่า
สมุนไพรก็ไม่เชิง กลิ่นมันหื่นๆ...

ยังไม่ทันรู้ว่าเป็นอะไร ไอ้รอบบี้ก็บอกว่าคืนนี้กูต้องนอนที่นี่
ก่อนที่มันจะบอกให้กูวางกระเป๋าวางไว้ที่โซฟา
บอกคืนนี้ไม่มีเตียง จะให้กูนอนตรงนี่...

หืม?

คือ... ภูไม่ได้มีปัญหาอะไรกับการนอนโซฟา...

หลายปีที่ผ่านมาภูเป็นเด็กค่าย การนอนทุกแบบภูผ่านมาแล้วหมด แล้วโซฟาที่มึงให้นอน ก็โอ้อ่า กำมะหยี่ นุ่มสบาย

แม้จะมีชนหมาติดอยู่นิดหน่อย คาดว่าเป็นที่นอนหมา แต่นั่นก็ไม่ใช่อุปสรรค เพราะตอน '1 ปี อเมริกา' ภูก็เป็นตัวแทนหมาชื่อเดซี่ แต่ที่ภูมีปัญหา เพราะภูไม่ได้ตกลงให้มึงพาภูมาที่นี่ โดยเฉพาะภูตอนนี้ ที่จิตใจ... มันไม่สมประกอบเท่าไร

ภูเพิ่งจบปีสี่...

แต่ไม่รู้เป็นอะไร ตอนนี้นั้นรู้สึกโหวง ใจหาย แบบบอกไม่ถูก

กว่า 5 ปี ที่ภูตั้งหน้าตั้งตารอการกลับมาที่นี่...

อาจเป็นเพราะเพิ่งจบแล้วก็ยังงงด้วย เคยมีความเชื่อมั่นในตัวเองมากกว่านี้ แต่ตอนนี้มันรู้สึกแบบนั้นเลย

ความฝันที่เคยคิดไว้ ตอนนี้มันก็ดูไกลเกินเอื้อมเหลือเกิน
เรื่องแฟนก็ยังไม่รู้จะยังงัยต่อ ลึกๆ ก็รู้ละว่าเค้าไม่ใช่ แต่การต้องบอกเลิกกับใครมันก็ไม่เคยง่าย

ภูก็คิดว่าการได้มาที่นี่อาจทำให้ทุกอย่างคลี่คลาย ตั้งใจมาอิสระมาค้นหา

แต่มันก็มีเรื่องของเดวิดเข้ามา

จริงๆ จุดหมายโครงการเวิร์กครั้งนี้ คือไปเซาท์ดาโกต้า
แต่ไม่กี่เดือนก่อนมา ภูได้ข่าวร้ายจากน้าลียดา ว่าเดวิด โฮสต์พ่อ
ของภูเสียชีวิตอุบัติเหตุบนท้องถนน
ภูเลยตั้งใจว่าจะมาหาคริส โฮสต์แม่ของภู ที่ตอนนี้อยู่คนเดียวที่
อีเฟรต้า วอชิงตัน รัฐที่เคยมาเป็นนักเรียนแลกเปลี่ยน
ภูยังไม่ว่าจะไปเซาท์ดาโกต้ายังไงด้วยซ้ำ ภูยังไม่ได้คิด
คิดอย่างเดียว ว่าภูต้องกลับมาที่นี่

ตอนที่รู้ข่าวมันไม่รู้จะทำยังไงเลย ภูไม่กล้าโทรหาคริสด้วยซ้ำ
เพราะไม่รู้ว่าจะโทรไปแล้วระดับภาษาภูจะรับความรู้สึกเค้าไหวไหม
ภูกลัวเค้าอึดอัด
เลยได้แต่เมลไป บอกว่าภูเสียใจ แล้วบอกว่าภูเรียนจบแล้วนะ
กำลังจะบินมาหานะ วันนี้นะ
แต่ภูก็ต้องเลื่อนมาไม่รู้กี่ครั้ง เพราะประเทศไทยน้ำท่วมใหญ่ วิชา
เกือบไม่ได้ แล้วพอได้มา มันก็เลื่อนจากวันนั้นมาเกือบเดือน
พอมมาถึง ภูก็อยากไปหาเค้าให้เร็วที่สุด

แต่ภูก็เพิ่งมารู้ว่าภูกำลังจะไม่ได้ไป

แล้วภูก็ติดต่อเค้าไม่ได้
เพราะมือถือชาวดำกู ยังไม่มีซิม

ตลอดหลายปีที่กลับมา ภูเก็ตเป็นเด็กติดคอม ทำตัวโลว์เทค ใช้มือถือवादที่ตอนนี้ไม่มีซิมไหนที่ติดต่อเค้าได้ จะยืมมือถือใช้รอบปีโทรไป ภูเก็ตสักประหล่ม

มันรู้สึกเหมือน 5 ปีที่แล้ว ตอนที่อยู่กับเค้าตอนแลกเปลี่ยน แล้วต้องโทรไปบอกเค้าว่าวันนี้จะขอไม่กลับบ้าน

ตอนนี้บอกไม่ถูกเลยว่ามันเป็นความรู้สึกแบบไหน
มันโหวง อื่น ประหล่ม แล้วก็สับสนไปหมด
ก็อาจเพราะเจ็ดแล็กด้วยแล้วยิ่งเจอไอ้รอบปีตอนมารับพูดภาษาอังกฤษแบบที่ไม่เจอมานาน ภูเก็ตก็ช็อก
และช็อกยิ่งกว่าที่แม่จตุตถกัญชาตั้งแต่วัยขึ้นรถ แวะจตุตถ จนควัน
ขโมยมองจากสิบลกิโลก็เห็น
ความช็อกก็ กลายเป็นแพนิค

เพราะเท่าที่รู้ ปีนี้ 2012 กัญชายังไม่ถูกกฎหมายในอเมริกา
ไม่ต้องพูดถึงประเทศไทย กัญชาเป็นสารเสพติดประเภทห้า
ไม่ต้องพูดถึงกู ของพวกนี้กูไม่เคยแตะ
ไม่ต้องพูดถึงบุหรื เหล้าเบียร์กูยังไม่กิน เพราะกูไม่เห็นว่ได้
อบายมุขพวกนี้ มันจะพาไปถึงความฝันของกูได้ยังงั
มีแต่พวกสิ้นคิดเท่านั้นละ ที่ไปร้านเหล้า ยืนคืบบุหรื แอคเท ที่กู
ไม่เห็นว่มันจะเท่ตรงไหน

บอกตามตรง กูดูถูกคนพวกนี้ พวกไม่รักตัวเอง
และกูไม่คิดสักนิด ว่ากูจะมีเพื่อนแบบนี้ในชีวิต
...

พอไอร์แลนด์บี้เห็นกูนั่งนิ่งอยู่ที่โซฟา แม่งก็ทักว่าเป็นอะไร ก่อนมัน
จะเรียกกูลุกขึ้นไปดูที่ห้องๆ หนึ่ง
ยังไม่ทันเดินเข้าไป ไอลิ้นเห็นๆ นั้น ก็ตีออกมา
เปิดเข้าไปกูเห็นเต็มตา...

กัญชายังผิดกฎหมายในรัฐวอชิงตัน โทษของการครอบครองมัน
ถ้าถูกจับได้คือเข้าคุก 3 เดือน - 5 ปี คดียาเสพติด
ไม่ต้องพูดถึงเด็ก J-1 ที่ได้มาเพราะโครงการเวิร์กฯ ถ้าถูกจับถูก
ส่งกลับทันที และแบนการเข้าอเมริกาไปหลายปี

แต่ในห้องนี้ ไอร์แลนด์บี้ไม่ใช่แค่ครอบครอง
มันทำฟาร์ม ส่องไฟ UV ปลุกแมงอยู่ในบ้าน...

ไอ้รอบบี้หันหน้ามาหาหนูด้วยความภูมิใจ สายตาอารมณ์ว่าทิ้งใน
ผลงานของมันไหม

หนูได้แต่ยิ้มแห้ง ส่วนใจหนูตกไปแล้วที่ตาตุ่ม
หนูกำลังคิดถึงทุกวิธีว่าหนูจะออกจากตรงนี้ แล้วเดินไปอีเฟรต้าที่อยู่
ห่างออกไปเกือบ 2 ชั่วโมงได้ยังไง

แต่ยังไม่ทันคิดถึงความเป็นไปได้
ที่ประตูบ้าน ก็มีคนเปิดเข้ามา

ผู้ชายตัวสูงเท่าไอ้รอบบี้ กับเหง้าหน้าตาที่คุ้นเคย เปิดประตูเข้า
มาพร้อมกับผู้หญิงอีกคนที่หนูไม่รู้จัก
คนผู้หญิงน่าจะเป็นแฟน ส่วนไอ้ผู้ชายนั้น หนูจำได้ชัดเจน

ไอ้เวสท์...
แฝดจำลองของไอ้รอบบี้ ที่ยืมเงินหนูไปหนึ่งดอลลาร์ ตั้งแต่หนูมา
แลกเปลี่ยนแล้วยังไม่คืน
ในหัวหนูเต็มไปด้วยความสับสน

แต่หนูก็ผืนเดินเข้าไปทัก ระหว่างเดินก็คิดว่าหนูควรทักทายยังไง
ในหัวมีแต่เรื่องหนึ่งดอลลาร์ที่มันไม่คืน

เท่าที่คิดออก ภูเขาเงินไปแล้ว ตะโกน “Give me back one dollar” เพราะภูเขาเงินคือเรื่องนี้ไว้มาตั้งห้าปี

พอกำลังจะจับมือ มันก็ดึงมือภูเขาไป แล้วตบไหล่เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น แบบนี้ภูเขาไม่เข้าใจ

มึงเนียนหนีเธอ ไอ้สัส!

สติภูเขาไปหมด ว่าทั้งหมดนี่คืออะไร

แล้วในที่สุดไอ้รอบบี้ก็อธิบายให้ ว่าบ้านนี้มีมันอยู่กันสามคู่... คือมันกับแฟน เวสท์กับแฟน แล้วก็อีกรัก น้องชายมันกับแฟน

แม่มันซื้อหลังนี้ไว้ ตอนปี 2010 ที่ราคาบ้านตกเพราะวิกฤตซับไพรม์

ก็ไม่รู้ว่าแม่ซัพพซัพไพรม์อะไร จับใจความได้แค่ว่า

แม่มันได้บ้านนี้มาถูก ตรงกับช่วงที่พวกมันย้ายมาเรียนมหาลัยพอดี เลยไม่ต้องไปอยู่หอเหมือนเด็กคนอื่นๆ

มันเล่าด้วยความภูมิใจ ในขณะที่ตัวภูเขาหมดไปแล้ว เพราะคิดว่านั่นอาจไม่ใช่เรื่องที่ดี...

ยังไม่ทันขาดคำ ไอ้รอบบี้ก็หันไปคุยกับเวสท์ ถามกันว่าจะเริ่มเมื่อไหร่ ก่อนที่มันสองคน จะหันมาที่ภูเขา...

เดี๋ยว มึง เริ่มอะไร?

พี่กัญชาเหวอ กูไม่เอา กับพวกมึงนะ กูไม่อยากโดนตำรวจบุก แล้ว
ส่งกลับประเทศ พวกมึงไม่รู้หรือว่า กูต้องพยายามขนาดไหนถึงจะได้
กลับมาที่นี่... กูเก็บเงินอยู่สามปีเลยนะ

แค่มาอยู่บ้านนี้ กับพวกมึง กูก็โดนข้อหา มั่วสุมแล้ว ขึ้นกุสепกับ
พวกมึง กูเข้าคุกก่อนถูกส่งกลับประเทศแน่ๆ

กูยังไม่ทันได้เจอคริส โฮสต์ กูเลยนะ ใจส์ส!

โฮสต์ กูกำลังเศร้า สามปีเค้าเพิ่งตาย กูอยากออกไปจากตรงนี้ กลับไป
ปลดบอใจเค้า ได้โปรด พวกมึงปล่อยกูไปเถอะ

แล้วพอมันเห็นหน้า กูตกใจ มันก็บอกให้ กูใจเย็นๆ

บอกว่า มันไม่ได้ น่ากลัวขนาดนั้น

มันไม่ใช่ กัญชา...

แล้วมันก็เดินไปที่ตู้เย็น หยิบเบียร์ให้ กูก็พอโล่งใจ แต่ กูไม่กินเลย
ถามมันว่ามีโค้กไหม มันก็หัวเราะ

บอกว่า กินหน่อย จะได้รู้สึกดีขึ้น ก่อนที่ไอ้สองคนนี้จะพาออกไป
สูบบุหรี่ ชวนกูออกไป

แล้วก็นั่งหนึ่งมวนมาให้ กู

ซึ่ง กูไม่สูบ...

แต่ มันก็บอกว่า เอาหน่อย จะได้รู้สึกดี

กูก็ฝันรับ มันจุดนูหรือให้ กูทำเป็นสับสนแบบที่ไม่เอาเข้าปอด เพราะ
เคยลองสูบแอดแท่งบางที

พอสูบเสร็จมันก็หันกลับมาถาม

“Ready?”

กูขมวดคิ้วกลับไป ว่า ‘เรดี’ อะไร

มันตอบกลับมา

“A party for you”

เดียว แล้วนี่มึงยังไม่ปาร์ตี้อีกหรือ เบียร์บนมือกู นูหรือที่มึงยัด
เข้าปากกูอยู่เนี่ย มึงจะให้กูไปถึงกัญชาให้ได้เลยใช่ไหม

แต่แล้วมันก็ส่ายหน้า

บอกว่าปาร์ตี้นี้ ใช่วรร่วมกับกัญชาไม่ได้...

พูดไม่ทันจบ ก็มีรถเก๋งคันหนึ่งขับฝ่าความมืดของทุ่งโล่ง เลี้ยวเข้า
มาจอดที่หน้าบ้าน ที่พวกกูกำลังยืนอยู่

ผู้ชายหน้าตบๆ ผอมแห้งคนหนึ่งเดินออกมาพร้อมถุงกระดาษ
อะไรสักอย่างในมือ

ก่อนที่ทุกคนจะพากันเดินหนีความหนาวเข้าบ้าน

รอบปี เวสท์ แฟนเวสท์ เดินเข้าไปในห้องนอนรอบปี

ในห้องมีแฟนรอบบีนั่งอยู่บนเตียง คล้อยด้วยเสียงจากทีวีผ่าน
อินเตอร์เน็ต ที่พวกมันบอกกันว่าตอนนี้ไม่มีใครเค้าดูเคเบิลแล้ว ตอนนี้
เราดูแต่ 'Netflix'

ก่อนที่ทุกคนจะนั่งลง แล้วไอ้ผู้ชายหน้าตาก็หยิบอะไรบางอย่าง
ออกมาจากถุง แจกให้ทุกคน

มันเป็นเม็ดยา หน้าตาเป็นแคปซูล

ทุกคนรับไปแบบไม่คิดอะไร เหมือนกับว่าสิ่งเหล่านี้มันงำกัน
เป็นปกติ

ก่อนที่ไอ้รอบบีนี่ จะยื่นเม็ดแคปซูลนั้น มาที่กู

"Take this"

กินนี่ไป

กูอึ้ง ความรู้สึกคือกลัวแบบสุดขีด เพราะกูดูว่ากูรู้เลยว่านี่มัน
คืออะไร

แล้วกูก็ไม่ได้คาดคิดเลยสักนิดว่ากูจะมาถึงจุดนี้ได้ นี่มันยิ่งกว่า
กัญชา กัญชากูยังพอจินตนาการไหว กูยังพอมีเพื่อนที่สูบ
แต่นี้ไม่ได้เลย

...

“What is it?”

คำถามกลับ แบบที่รู้อยู่แล้วก็คืออะไร แต่ทำเป็นถามเพราะกลัว
จังหวะปฏิเสธ

ไอ้รอบบี้ก็บอกว่ามันคือ ‘Ecstasy’ เป็นยาหลังความสุข มันบอก
ว่านี่ไม่ใช่ยาเสพติด เบากว่าพวกเฮโรอีน โคเคน อะไรพวกนั้นมาก

ถึงมันจะพูดแบบนั้น แต่ทั้งชีวิตที่กูรู้มา
กว่ากูไม่ได้เข้าใจแบบนั้น

‘เฮ็คส์ตะซี’ แม้กูจะไม่รู้ว่ามันคืออะไร แต่ไม่ใช่ชื่อยี่ห้อนมอัด
เม็ดแน่ๆ และถ้ากูเข้าใจไม่ผิด แมงก็คือ ‘ยาอี’
ชื่อของยาต้องห้าม ที่กูได้ยืมมาทั้งชีวิต

ไอ้รอบบี้ มึงมาถึงขนาดนี้ได้ไงวะ ตอนไฮสกูล มึงยังเป็นเด็กดี
เรียนเก่ง นี่แค่ 5 ปี อะไรที่พา มึงมาถึงจุดนี้?

เพราะบ้านหลังนี้ใช่ใหม? เปลี่ยขนาดนี้ ทำให้มึงและขนาดนี้
ต้องใช่แน่ๆ

เพราะกูมองไปรอบๆ ทั้งไอ้เวสต์ แฟนเวสต์ แฟนไอ้รอบบี้ ก็ดูจะ
เคยใช้ยานี้เป็นเรื่องปกติ

มีแค่อีริก น้องมัน... ที่ไม่อยู่ในห้องนี้

ชิบหาย นี่อะไรกันวะ กูมาอยู่ที่ไหน หันไปรอบทิศไม่มีใคร
ตระหนกกันซักคน ใครก็ได้ช่วยมาบอกแล้วพากูออกไปจากที่นี่ที่...

อริก... มึงอยู่ไหน ช่วยกูด้วย

ตำรวจก็ได้ กูยอมแล้ว กูไม่อยากเสพยาบ้า

“Just take it. It will be ok.”

มันพูดขึ้น หลังเห็นกูเริ่มสติแตก

ปลอบใจ ว่ามันไม่เป็นไรหรอก แต่ที่ให้กินเพราะตั้งแต่ที่มึงมาเนี่ย
มึงเจ็บมาก ไม่ค่อยพูด ทั้งๆ ที่เราเป็นเพื่อนที่ไม่ได้เจอกันนาน
เหมือนมึงกำลังกังวลอะไรสักอย่าง...

โอ้โฮ โอ้สัส กูคิดในใจว่าที่กูกังวลที่สุดก็พวกมึงนั่นละ แค่นี้
เบียร์ กูยังไม่แตก ตอนนี้กูสติแตกเพราะนมอัดเม็ดบนมือกูเนี่ย
แล้วรอบปึกก็พูดขึ้น

“It’s not the drug that you addicted.

It’s the feeling that you get from it.”

เชือก มึงไม่ได้เสพติดยาหรอก ไม่ว่าจะอะไร...

แต่คนเสพติดความรู้สึกที่ได้จากมัน... ถ้ามึงรู้ตัว มึงก็ไม่ติด

มันพูดต่อ ภูไม่รู้ว่ามีกิ่งกำลังเจอปัญหาอะไรอยู่ข้างในนะ แต่มิ่ง
เชือก ถ้ามีงัดออกนี่เข้าไป

มันจะทำให้มีงัดรู้สึกดีขึ้น

...

ตลอดชีวิตที่ผ่านมาผมได้ยินมาตลอด ว่าคนที่เริ่มติดยา เริ่มสูบ
บุหรี่ยี่มันก็จะเริ่มจากเพื่อนนี่ละ

แต่ก็เคยแค่นี้ได้มันไม่เคยรู้ว่ามีมันยากที่จะปฏิเสธขนาดไหน และ
ไม่เคยรู้ว่า มันจะมาแบบที่ภูไม่สามารถฝืนได้ขนาดนี้

ถ้าเป็นภูเมื่อสองปีก่อนหน้านี้ ภูคงปฏิเสธมันได้ง่ายดาย

แต่วันนี้ภูเข้าใจเลย ว่าความอ่อนแอข้างในนี้ มันจัดการกับความ
ท้าทายนี้ยังไง

เราไม่ได้ติดยาเสพติด

แต่ที่เราติดคือความรู้สึกที่ได้จากมัน นั่นแหละ...

แทนที่ภูจะถามตัวเองเหมือนทุกครั้ง

ภูถามไฉ่รอบบักกลับไป

“Are you sure?”

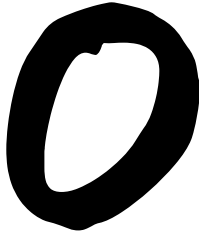
กุกหีบเม็ดแคปซูลนั้น ใส่เข้าปาก
แล้วกลืนลงคอ

SOUTH
DAKOTA
188X

ความรู้สึก

“คริสสสสสสสสสสสส”

ตัดภาพมา กูกำลังตะโกนอยู่หน้าบ้านคริส หลังจากกตกกริ่งแล้ว
ไม่มีใครมาเปิด ในตอนเย็นของอีกวันที่รอบบีมาส่ง หลังจากที่ถูกแทบจำ
อะไรที่เป็นเหตุเป็นผลไม่ได้

จำได้ว่าหลังจากนั้น กูก็พูดไม่หยุด ภาษาอังกฤษที่เคยประหม่า
แม่งก็ไม่เหลือ

ภาพวางๆ ที่จำได้คือกูปั่นไปบนหลังรถกระบะ แล้วแค่การได้เอา
ตีนกูกับคลื่นบนหลังรถกระบะนั้น กูก็มีความสุขขิบหาย

ตื่นเข้ามาแม่งก็ยังมีความสุขอยู่ โคตรปลอดภัย ไหนใครบอก
ว่ายาเสพติดไม่ดี ถ้าไม่ดีทำไมกูรู้สึกดีขนาดนี้ 55555555

สายมา ไอ้รอบบี้ก็พากูกับหมาไปเดินขึ้นเนินเขาข้างบ้าน กูวิ่งไป
เล่นกับมัน หมาเลียตีน กูยังโคตรสนุก

มันยื่นนู๋หรีมาให้หัจดู แม่งยิงโคตรเด็ด จนกูต้องถามรอบบี้ว่ากูเอา
ของดินนั้นไปได้ไหม แต่ไอ้รอบบี้แม่งเลือกเบรกไว้

บอกว่าพอก่อน แล้วก็จับกูขึ้นรถ

ขับมาส่งกู ที่หน้าบ้านคริส

อ้อยยย โคตรคิดถึงคริส

คริสเป็นไงบ้างเนีย คริสสสสส

เดวิดเสียไปหกเดือนแล้วเหรือ คริสต้องเศร้ามากเลยนะเนี่ยยย
5555555555

เคาะเสียงดังอยู่สักพัก ระหว่างนั้นกูก็เดินมวนวอล์กให้ไอ้รอบบี้ดู
ไม่นานคริสก็ออกมาเปิดที่ประตูหน้า

กูเผลอเข้าไปกอดแบบไม่สนใจ จนคริสตกใจ

บอก... นึกว่ากูจะไม่มาแล้วซะอีก

พอเจอคริส กูก็ไล่ไอ้รอบบี้กลับไป

“เจอกัน ไอ้สัสส!”

อ้อยย โศตรมีความสุข

หลังจากที่ทอดทักทายคริส กูก็บุกเข้าประตูหน้า แบกกระเป๋าเข้าไปแล้วกูก็ถอดรองเท้า แม่คริสบอกว่าไม่ต้องถอด แต่กูอยากถอด

จำความรู้สึกเมื่อคืนได้ว่าแค่เอาเท้าสัมผัสพื้นกูก็โคตรสนุกอยากเอาเท้าสัมผัสพรมที่บ้านนี้มาหลายปี

กูเอาตีนเดินดูพรมตั้งแต่เข้าบ้าน ลากจนไปถึงกลางบ้าน วางกระเป๋าไว้ข้างทางลงบันได

ก่อนที่คริสจะบอกว่า คืนนี้จะได้ให้นอนชั้นล่างที่เคยนอนเพราะไม่ได้เตรียมห้องไว้ให้

วันนี้จะให้นอนห้องชั้นบนที่แกรนด์มาเคยนอนแทน ให้เอากระเป๋าไปเก็บไว้ห้องนั้น

กูก็ลากเท้าผ่านพรม เอากระเป๋าไปเก็บที่ห้องนอนแกรนด์มาเดินผ่านห้องคอม ยังไม่ทันเอากระเป๋าไปวาง กูก็รีบแวะเข้าไปดู

ห้องคอมที่มีความทรงจำกับกูอยู่เป็นปี

เดินเข้าไปกูเจอ 'Mac Mini' ที่เดวิดซื้อใหม่ก่อนที่กูจะกลับไป ครั้งนั้น กูรีบตะโกนถามคริสว่านี่ใช่แมคเครื่องเดิมก่อนกูกลับไปไหม

ยังไม่ทันได้คำตอบอะไร กูก็หยิบแมคเครื่องใหม่ที่แม่เพิ่งซื้อให้ออกมาต่ออินเทอร์เน็ต ตะโกนถามว่าบ้านนี้มีไวไฟหรือยัง

พอคริสยังไม่ตอบอะไร กูก็คิดว่ายัง ก็จะไปถอดสายแลนดมาต่อเหมือนที่เคยทำ

แต่พอกำลังทำอยู่ คริสก็เดินเข้ามา
แล้วถามว่า

“What are you doing, James?”

ภูก็ตอบกลับไปว่ากำลังจะต่อเน็ต แล้วคริสก็รีบตอบกลับมา

“I don't want you to mess up with my computer”

ฉันไม่อยากให้เธอยุ่งอะไรกับห้องคอมมากนักะ

“David is not here. I don't know how to fix things”

เดวิดไม่อยู่แล้ว ชั้นซ่อมของพวกนี้ไม่เป็น

...

แล้วแค่นั้นละ อยู่ๆ ภูก็ดึงเลย

...

จากที่ความรู้สึกกำลังตื่นเต้นที่ได้กลับบ้านเก่า มันลึมรู้สึกไปเลย
ว่าคริสกำลังเจอะอะไรอยู่

จริงสิ ภูตั้งใจมาดูใจคริสไม่ใช่เหรอ แต่ทำไมภูถึงไม่รู้รู้สึกอะไร
ขนาดนี้

เป็นเพราะฤทธิ์ยาที่ยังค้างอยู่หรือ
หรือเพราะกูมันไม่มีหัวใจอยู่แล้วกันแน่?

กูพยายามหายใจเข้า เรียกสติ พบคอม ถีอกระเป๋าทิ้งออกจากห้อง
ไปวางที่ห้องนอนแกรนด์มา

กำลังจะถามคริสว่าแกรนด์มาเป็นยังไง แต่กูก็จุกคิดได้
ว่าแกรนด์มา แม่ของเดวิดที่เราเคยไปเยี่ยมที่บ้านพักคนชรา
บ่อยๆ จากไปได้สามปีแล้ว

พอมองรอบห้อง ความเศร้ามันถาโถมเข้ามา
กูต้องสูดหายใจเข้า ก่อนจะออกไปเจอคริส

...

ในบ้านตอนนี้ทุกอย่างเหมือนเดิม
ครัวเหมือนเดิม ที่วอร์ดเดิม ทุกอย่างยังเหมือนเดิม แม้กระทั่งโซฟา
เดี่ยวสองตัว ที่ปกติคริสจะนั่งแบ่งคนละตัวกับเดวิด

ตัวของเดวิด ก็ยังอยู่ที่เดิม...

แค่มองเห็นรอยบุ๋มบนโซฟาของเดวิด กูก็ไม่กล้าถามอะไรอีก

มองไปข้างฝา เห็นภาพสีน้ำที่กูวาดยังแขวนไว้ ก็เกิดความรู้สึก
อะไรบางอย่าง เลยขอคริสลงไปดูห้องที่เคยอยู่ที่ชั้นใต้ดิน
เดินลงไปชั้นใต้ดิน ทุกอย่างยังเหมือนเดิม

พรมเดิม โต๊ะปิงปองที่เคยเล่นกับเดวิด ก็ยังอยู่ที่เดิม
เปิดประตูเข้าไปในห้องนอน ทุกอย่างถูกจัดอย่างเรียบร้อย
เหมือนวันก่อนที่ภูจะออกจากห้องนี้ไป
ภูเปิดประตูเสื้อผ้า เพื่อดูของที่ทิ้งไว้

พวกเสื้อกันหนาวเท็กซัสของนายชายที่ภูไม่เคยกล้าใส่ น้าบอกให้
เอากลับไปด้วย ถ้ามันยังอยู่

อีกอันคือรองเท้าเทร็ก อันนี้คงไม่เอากลับเพราะมันไม่ใช่แนว
ภูไม่ได้ชอบเดิน

ไปเปิดดูลิ้นชัก แฟ้มที่เคยเอาไว้ไปเรียน ที่มีรูปวาดก็ยังอยู่ ภาพที่
ภูเคยวาดไว้สมัยที่ยังเกรียนๆ พอเปิดดูมันก็ยิ่งย้อนเวลากลับไป
ยิ่งกลับ มันยิ่งดัง

แล้วอยู่ๆ มันก็เศร้าจนน้ำตามันอยากไหลออกมา

ตอนนั้นล่ะ ที่ภูสะดุ้ง
นี่ภูเป็นหี้อะไรเนี่ย? ทำไมอารมณ์มันเหวี่ยงสุดขนาดนี้
อย่าบอกนะว่านี่แม่งฤทธิ์ยาจริงๆ หรือแค่ความทรงจำของภูมัน
เร้าเกินไป?

ภูงงไปหมด

ตอนนี้ภูต้องตื่นเต้นดิ่วะ ไม่ใช่เศร้า

กูกำลังต้องห้วงตัวเอง เพราะวันนี้มาแวะบ้านคริสก็จริง แต่คืน
มะรืนนี้กูต้องเดินทางไปที่เซาท์ดาโกต้า ที่ที่กูต้องไปทำงานแล้ว
แล้วตอนนี้กูยังไม่รู้ด้วยซ้ำ ว่ากูต้องไปยังไง

...

เซาท์ดาโกต้า อยู่ไกลจากที่นี่ครึ่งทวีป
จากแผนที่ มันอยู่ไกลจากตรงนี้ประมาณ 1,600 กิโลเมตร และกูไม่
สามารถนั่งเครื่องบินได้ เพราะกูไม่มีตังค์

ในกระเป๋ากูเหลืออยู่ 5,000 บาท จากอุปสรรคทุกอย่าง
แต่คือกู ต้องไปถึงที่นั่นในอีก 5 วันต่อจากนี้
กูเกิดมามันบอกว่า มีบัสที่ชื่อ 'Greyhound' ที่นั่งจากแถวนี้ไปลง
ที่เมือง Rapid city, South Dakota ได้ ในราคาประมาณ 4,000 บาท
มันบอกใช้เวลาอยู่บนบัส 2 วัน

ยังไม่ได้จอง เอาจริงๆ ยังไม่แน่ใจด้วยซ้ำ แต่กูก็กยอมเสี่ยงเพื่อที่
จะได้กลับมาที่นี่ก่อน แทนที่จะต่อเครื่องบินตรงไปที่นั่นตั้งแต่แรกเหมือน
เพื่อนคนอื่น

ก่อนมาก็คิดว่าซิด เพราะนครชัยแอร์ที่นั่งกลับบ้านประจำก็
9 ชั่วโมง นี่แค่ 2-3 เท่า สองปีก่อน กูก็เคยนั่งบัส 18 ชั่วโมง จากดัลลาส
- เว้ มาแล้ว

แต่พอมาตอนนี้ กูเลือกเริ่มกังวล